

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Camilli De Lellis Fvndatoris Religionis Clericorum Regvlarivm Infirmis Ministrantivm

Cicatelli, Sanzio

Antverpiæ

Cap. VII. Quo amore Camillus sanctam Paupertatem prosecutus sit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37267

animaduertens, vnum è Patribus ex morbo conualescentem ad solis radios bacillo formicas maectantem, ferid admonuit, ne maectaret, opus enim Dei esse: cui cum respondisset Pater, multis non esse charum hoc animal, vtpote proprietarium, atque æstate in hiemem sollicitum ac prouidum: *Atqui propter hoc, inquit Camillus, maectari non debet; cum exemplum nobis prabeat, vti & Sapiens dicit, prouidenda nobis esse bona opera in hac vita, vt reperiamus in altera, præsertim cum nobis frigidissima mortis hiems superincumbat.* Ita ipse ab ipsis vsque formicis bonorum ac sanctorum operum addiscebat colligebatque disciplinam.

CAPVT VII.

Quo amore Camillus sanctam Paupertatem profecutus sit.

ITa Camillus sanctam paupertatem admauit, vt pluris eam æstimaret, magisque illa delectaretur, quàm soleant homines auariti multis, quas acquisuerint, diuitiis. Hinc vilibus utebatur plerumque vestibus, nec curabat si aut veteres essent aut refartæ, ac sæpenumerò dicere solitus erat: *Panniculi super panniculos; nec enim pulchra vestis, sed bona*
X 4 opera

328. VITÆ P. CAMILLI DE LELLIS
opera bonum faciunt Religiosum. Vnde Patres
non parum laborabant, vt noua illi vesti-
menta, quæ ipso insciente fecerant, ingere-
rent: siquidem noctu vetera clandestinò sub-
ducebant, & in eorum locum noua submit-
tebant: semelque euenit, vt Ferrariæ dicta
noua vestimenta Iudæis vendiderit, quò do-
mus paupertati subueniret. Magna nihilo-
minus munditiæ cura illi inerat, tamen si ferè
continuo inter oleum & vnguenta, & eius-
modi alia pingua in Nosocomio versaretur.
Vnius dumtaxat rei bonam visus est copiam
admittere, nempe panniculorum, fasciarum,
& filorum, quorum permagnus ei erat vsus,
ob multam sanie ex ipsius plaga tibie pro-
rumpentem: ita vt nullum ei accideret gra-
tius donum domos visitanti, quàm si qua
pyxidis talium referta congerie offerretur. Cu-
iusmodi reculas multæ illustres feminae suis
apparabant manibus, eique conseruabant.
Ceteroqui adeo fuit alienorum habendo-
rum inimicus, vt instar ceci Tobie, hædi bal-
lantis vocem inaudientis, obseruaret, atque
in perpetua vigilia staret, ne quid alienum in
Ædes religiosas intraret. Qua etiam de caus-
sa stipes opulentas retrò nonnumquam ad
largiores remisit, veritus, ne aliquo errore
ranta largitas obueneret. Semel Francisco
Lapis Procuratori nostro in vrbe Roma de-
derat

derat Dominus Camillus Rinuccinus in stipem quoddam chartaceū inuolucrum centenis suffultum aureis coronatis, quod vt ad se deportatum vidit Camillus, timens ne aliquis hīc subesset error (propterea quod idem benefactor tantam non esset solitus dare eleēmosynam menstruam) referri quā cītissimē iussit. Quod vir nobilis boni consules, neque vtrū scienter an inscienter misisset indicans, reportari mandauit domum, & dici Camillo, vt ex ipsius amore eo frueretur: quin, nī me fugit memoria, etiam aliquos alios nomine istius fidelitatis superaddidit. Qua primū vice idem Procurator Dominum Nicolaum ab Angelis Advocatum Consistorialem adiit stipem postulatam, hic immissa in sacculum manu duos testones eduxit, eiūque dedit: reuersus autem domum Procurator, reperit vltra dictos testones separatim vnum duplicem ducatum Hispanicum. Quod cū Camillo similiter visum esset errore accidisse, curauit confessim referendum. Et verē ita acciderat: nec enim aliud se Nicolaus dedisse autumabat, quā binos testones. Vnde isto fidei & sinceritatis exemplo delectatus, supra dictum ducatum, quem tum sciens & prudens dedit, etiam addidit, vt singulis deinceps mensibus ad nouas semper eleēmosynas reuerteretur:

X s

atque

atque adeò ex illa hora se perpetuum huius Religionis benefactorem professus est, uti reuerà fuit. Quin & tam Camilli studiosus in posterum extitit, ut ad primum eius aspectum statim in genua accidens, benedictionem postularet. Sæpius item afferente eodem Procuratore ditiores eleëmofynas, interrogare solitus erat, quinam eas dedissent, & respondenti, *Talis & talis vir primarius, propterea quòd dixissem nos in grandi esse necessitate*: tum Camillus acri adhibita reprehensione, illum è vestigio remittebat eleëmofynam relatum, dicebatque: *Vade, & dic illi, nos quidem sanè versari in necessitate, sed non in grandi necessitate, quemadmodum dixisti*: volens ut vocem illam *grandi* reuocaret, ratus scilicet eam efficere mendacium, nec posse se integra & innocente conscientia dictam stipem retinere. Cuiusmodi factum erat ipsis benefactoribus admirationi & exemplo, Procuratori autem acceptas reportare eleëmofynas adacto, vehementi pudori ac verecundiæ. Dum noctu vigilias ageret Camillus in Nosocomio S. Spiritus, tanta tangebatur Religione contingendi res eius Nosocomij, ut ne gustare quidem aquam decoctam sustineret, quam totâ Româ quaesitam huc mittebat. Prætereà cum apud moribundum quempiam diuinum recitaret Officium,

ficium, nolebat ipsius Nosocomij oleum in-
 sumere, sed aliud domo afferri eam in rem
 speciatim in mandatis dabat: immò in tãtas
 deuenerat timoris argutias, vt ne quidem ad
 lumen lampadis, quæ accensa coram altari
 B. Virginis semper collucebat, idem legere
 Officium ausus esset. Insuper verò cum ibidẽ
 loci Sacris operaretur, socio mandauerat, ne
 facem accenderet, nisi proximè ante con-
 secrationem, quam & proximè post sancti
 calicis eleuationẽ extingueret: quamuis do-
 mi nostræ aliter faceret, velletque accensam
 relinqui vsque ad totius Sacrificij consum-
 mationem. Non rarò etiam, cum Religiosos
 suos ad prauos humores, quos in Nosocomio
 contraxerant, dissipandos, in aliquam vi-
 neam mitteret, ipsis seriò commendabat, vt
 rem nullam absque heri aut vinitoris bona
 venia attingerent: & contra mandatum ve-
 nientibus graues pœnitentias imponebat. Ita
 aliquando Romæ accidit, cum ipse multi-
 que è nostris in vinea Mignanelli essent.
 Nam cum eorum aliqui pauculas ficus citra
 facultatem decerpissent, misit extemplò ali-
 quem cursim domum, qui fasciculum disci-
 plinarum afferret; imperauitque, vt rei om-
 nes delicti pœnam subirent: atque etiam, ne
 vllatenus hæc res damno esset vinitori, ali-
 quantam illi pecuniam vesperi in pretium fi-
 cum

332 VITÆ P. CAMILLI DE LELLIS
cum (quas vix numero triginta comede-
rant) reliquit. Aliàs itidem Romę Frater qui-
dam Roccus nomine, è morbo conualefcens,
quafdam radices ex vna vinea domum de-
portarat: rogatus igitur eſt à Camillo, an cum
vinitoris facultate eas ſuſtuliffet. Cumq; ve-
ritatem faſſus eſſet, ſtatim iuſſus eſt, licet ad-
huc conualefcens, benè longam viam repe-
dare, & vltra S. Onuphrij templum (vbi illa
erat vinea) dictas radices reportare. Simile
quiddam fecit Samnij, cùm Fratrem Ioan-
nem Thomam Coppolam, ad vnum circiter
milliare reſtitutum vnã arundinem miſit,
quam è quodam arundineto innitendi gratiã
aſportarat. Vehementer autem dolebat idem
bonus Pater, cùm aliquem è ſuis videret de-
ſiderantem vel petentem aut procurantem
maiori quàm deceret cura res duplices, de il-
lis ſic queri ſolitus: *Tales gloriantur ſe eſſe Re-
ligioſos, & votum nuncupaſſe Paupertatis, ce-
terùm nolunt vlla paupertatis neque onera ſen-
tire, neque incommoda experiri.* Ipſe verò fre-
quenter in cubiculo ſuo inuentus eſt ſua per-
ſeſe veſtimenta reſarcire. Semel item totam
hiemem ſine thorace tranſegit, ſola tunica &
interula contentus: quippe percupidus ali-
quẽ illius ſanctæ virtutis fructum deguſtan-
di. Cùm aliquando Pater Franciſcus Ama-
dius, Superior domus Romanæ, illũ animad-
uertif-

uertisset vestimentis variè refartis opertum esse, mandauit illi nouam fieri vestem & pallium: sed sartori ad capiendam mensurá accedenti, *Minimè*, inquit Camillus, *minimè istis rebus indigeo; vestis enim, quam gero, adhuc refarciri potest, ac pallium illud quidem tres alios annos gestare possũ.* Ita neutiquá permisit pronouis vestibus capi mensuram, qui veteribus erat contentus. Anno sancto Iubilei, siue millesimo sexcentesimo à Virginis partu, proficiscens cum suis Consultoribus Neapoli Bocchianicum, postremo itineris die à via aberrauit. Vt autem in eam ipse comitesque sui redirent, fuit ager quidam, & is quidem seminatus, transuersim peruadendus; & quoniam retrò equi ducebantur, dici non potest, quantum eum dolor incesserit cernentem equos, id quod seminatum fuerat, conculcantes: qui quotiescumque pedem in terra figerent, toties ipsum met pedibus premere videbantur. Adeò miseratione pungebatur. Et quamuis nos omnes ei diceremus, non esse id tempus quo sementis pati quidquam damni posset, tamen quòd non quiret aliter pacare animum, continuò inter eundem postulabat, cuiusnam esset ille ager, vt omne damnum eius domino refarciret.

CA-